

[Finansministeren]

tutioner, der har aktiviteter med indtægtsdækning, og her siger hr. Ivar Nørgaard: Er det ikke lovlig firkantet at sige, at der skal være en omkostningdækning ud over lønningerne på mellem 100 og 200 pct.? Det er klart, at det er ret firkantet. Det er det, jeg ville kalde for to mistænkeligt runde tal, og det synes jeg også vi skal drøfte grundigt igennem i folketingets finansudvalg. Men når vi nævner dem, er det for at understrege, at hvis man skal give den slags institutioner en større frihed til at udvide deres afsætning for dermed at opnå en indtjening, som kan finansiere en øget omsætning eller eventuelt finansiere noget andet, må vi også sørge for, at det ikke fører til, at private virksomheder med rimelighed kan gøre anskrig og sige, at nu påføres de en helt uacceptabel konkurrence. Derfor forestiller vi os, at man må anlægge en konkret vurdering, og det kan da godt være, at rammerne skal udvides i begge retninger. Det, jeg bare synes er det væsentlige – og det var det samme, hr. Gammelgaard pegede på – er, at vi ikke bringer os i den situation, at der sker en konkurrenceforvridning, for det er ikke derfor, vi laver ordningen. Vi laver ordningen, fordi vi rent faktisk har en række eksempler på, at offentlige institutioner er i en situation, hvor de, hvis de bare fik lov, kunne lave noget, som vi alle sammen ville blive glade for. Det kan være et museum, som måske var i stand til at få en særlig god udstilling til Danmark, hvis de bare kunne få lov til at bruge den ekstra entréindtægt. Eller jeg kan nævne et kuriøst eksempel, som museumsinspektør Kjersgaard fremførte sidste år i et stort nytårsinterview i Jyllands-Posten. Han fremførte den opsigtsvækkende påstand, at hvis han fik lov til at sælge julekringler på torvet i Den Gamle By i Århus, ville han være i stand til at holde åbent i længere tid, fordi så kunne han nyttiggøre sine indtægter. Men det er klart, at vi må tale om den nøjagtige procent, og hvordan vi gør det færdigt.

Jeg bliver spurgt om både af hr. Ivar Nørgaard og af andre, hvad vi vil bruge rapporten om privatisering til. Ja, foreløbig vil jeg studere den meget nøje, og så er der nok nogle ting, som vi umiddelbart kan gøre, nemlig give amter og kommuner og også statslige styrelser en fornuftig vejledning om, hvordan de bedre er i stand til at sammenligne, hvad det koster at udføre en række kon-

krete ting, hvis de selv skal gøre det, og hvis de skal lade andre gøre det. Jeg skal senere vende tilbage til det med privatiseringen. Men det er klart, at hele det spørgsmål, som i øvrigt – det er lige en rettelse til fru Anne Grete Holmsgård – ikke har noget med moderniseringsrapporten her at gøre, men som er et lille bitte sidehjørne af hele spørgsmålet om privatisering, er ét, som vi vil bruge nogle kræfter på at få fremstillet sådan, at man forstår, hvad der er hovedideen i det. Hovedideen er nemlig ikke med vold at flytte opgaver fra det offentlige til det private. Hovedopgaven er at lære den offentlige sektors enkelte institutioner og dele at økonomisere med deres ressourcer, at lære lidt af det private erhvervsliv, at lære, at man skal koncentrere sig om det, man er bedst til. Her synes jeg, hr. Gammelgaards beskrivelse var helt korrekt, at meget af det, som er en sekundær eller tertiær aktivitet inden for det offentlige, og som man sådan prøver at klare mellem alle hovedopgaverne, andre steder er en primær opgave, som man er virkelig professionel til at løse. Jeg synes, der er gået alt for meget ideologi i den debat, for det, der er opgaven, når vi taler om den offentlige sektor, er jo, at den bedst muligt løser sine opgaver, og hvis den bedst muligt løser sine opgaver ved at koncentrere sig om hovedsagen og lader nogle andre ting klare uden for den offentlige sektor, hvem i alverden kan så have noget imod det? Det har jeg meget svært ved at se.

Så sagde hr. Ivar Nørgaard, og jeg føler, at jeg skal bekræfte det, at han går ud fra, at lønspørgsmål vil blive drøftet med organisationerne. Da arbejdet med moderniseringsredegørelsen blev sat i gang, holdt jeg et møde med repræsentanter for de offentligt ansattes organisationer for at informere dem om, hvad det var, vi satte i gang. Inden moderniseringsredegørelsen er blevet offentliggjort, har jeg holdt et møde med de samme organisationsrepræsentanter og med dem omhyggeligt gennemgået indholdet af redegørelsen, netop fordi jeg lægger meget vægt på, at dette ikke opfattes som et forsøg på at skabe strid eller uoverensstemmelser, men som et virkeligt forsøg på at skabe et godt samarbejde mellem det offentlige og de ansatte i det offentlige omkring løsningen af en helt påtrængende opgave.